

Ülkemizde taraftar kitlesi bulunan siyasetler çok çeşitli olmakla birlikte, gelişmeler, milletin uzak olmayan bir gelecekte ve son tahlilde iki ana grupta toplanacağını gösteriyor. Bunlardan biri, tek adamda temsil edilen otoriter gerici Türk milliyetçiliği, diğeri ise demokrasi cephesidir. Öyle görünüyor ki, gerici Türk milliyetçiliğinin başında AKP bulunacak. Gerçi bu parti milliyetçilikten çok İslamcılık ideolojisi ile yoğrulmuştur fakat iktidarını sürdürmek için bu ideolojinin yetmediği anlaşıldı. İslamcılık kadar gerici olan kadim Türk milliyetçiliğine yaslanmak, başkanlık rejimini getirmenin de bir aracı sayıldı. Bu konuda AKP ile MHP'nin yönetici kesimi beklenmedik biçimde tek politikada buluştu. MHP eskiden "Tanrı Dağı kadar Türk, Hira Dağı kadar Müslüman"dı. Eskiden Hira Dağı kadar Müslüman olan AKP, şimdi aynı zamanda Tanrı Dağı kadar Türk'tür! Hiçbir ilkesinde sebat etmeyen yalnızca kendisini iktidarda tutacak politikalara odaklanan AKP, anayasa referandumunda istediği sonucu alabilmek için karşısında yer alan bütün güçleri "Bölücü" olarak yaftalıyor. Yaratılmasında kendi katkısı büyük olan verimi bir "maden" bulmuştur. Bu suçlama ile HDP dışındaki güçleri yanına çekmek istiyor. İlkesizlik o dereceye varmıştır ki, hikmeti vücudu Kemalist modernleşme ile hesaplaşmak olan AKP'nin geçici başbakanı, Kürt sorunu konusunda CHP'yi Tek Parti dönemi anlayışına sahip çıkmaya çağırıyor!

Şüphesiz ki bunda ibret alınacak önemli bir ders vardır...

CHP içinde ve dışında kalan Atatürkçüler bu çağrıya nasıl yanıt vereceklerdir? Vatan Partisi, Kürt sorununda masayı devirmesinden başlayarak Erdoğan'a çok yaklaşmış bulunuyordu. Bugünkü politikasında da anayasa oylamasında Kürt siyasi çevrelerini Hayır cephesinden tecrit etmeye çalışıyor. CHP yönetimi içinde de HDP ile hayır cephesinde yan yana gelmekten ürken bir hava görülüyor.

Referandumun şimdiden tahmin edilebilecek sonuçları yarı yarıya iken, "Hayır" diyecek olanların bir kısmını cepheden dışlamak Tayyip Erdoğan'ın amaçlarına yardım etmektir. Ne yazık ki ona yardım eden bir sürü olgu vardır ve AKP kurmayları bunları fütursuzca ve ustaca kullanıyorlar. Bu kutuplaşmada Kemalistlerin yeri neresi olacaktır? Bu konuyu ele alırken öncelikle Kemalistler kimlerdir ve Kemalistlerin ne istiyor sorularını yanıtlamak yerinde olur.

Tek Parti döneminden beri Kemalizm veya Atatürkçülük bir hayli evrim geçirdi. Değişen dünya ve Türkiye koşullarına göre değişim yaşamasaydı hiç kuşku yok ki bu güne ulaşamazdı. Onun karakterini oluşturan ilkeler Anayasaya 1937'de yazılan 6 Ok'ta belirtilmiş olmakla birlikte bunların bir kısmı zaman içinde yeniden yorumlandı. 1960'tan sonra Kemalistler, yalnız Demokrat Parti'nin değil, Tek Parti dönemindeki uygulamalardan da dersler çıkararak politikalarını yenilediler. Kurtuluş Savaşı'nın bağımsızlık politikalarını yeniden hatırlatarak Türkiye'nin Amerikan üssü haline getirilmesine karşı çıktılar, eğitimin ve toplumun muhafazakârlaştırılmasına itiraz yönelttiler, karma ekonomiyi savunarak büyük sermayenin egemenliğine karşı orta sınıfların çıkarlarını dile getirdiler. Seçimlerde sağcıların oyların çoğunluğunu toplama ihtimaline karşı bu muhtemel gelişmeyi anayasada yer verdikleri kuvvetler ayrılığı ile dengelediler. Atatürkçülüğe en çok vurgu yapan, buna karşılık yarı faşist bir yönetime karşı çıkan Kemalistlere ölümcül darbeler indiren Evren rejimini bu akımın dışında tutuyoruz. Parti 1965'te İnönü döneminde yeni büyük bir değişime uğrayarak siyasi yelpazedeki yerini "Ortanın solu" olarak belirledi. Daha sonra CHP Avrupa sosyal demokrat partilerinin programlarını içselleştirdi, Ecevit'in DSP'sinde ise "Demokratik Sol" olduğunu ilan etti. Kürtlere karşı politika da eskisi gibi devam edemezdi. Bu nedenle Erdal İnönü'nün genel başkanlığı dönemimde ayrılıkçı bir hareketin önüne geçme kaygısıyla Kürt siyasetçiler partiye alındı ve bunlar Meclise sokuldu. Esasına bakılırsa, Kemalizm'in doğuş dönemi olan Kurtuluş Savaşı içinde Türk-Kürt kardeşliğine birçok kez ve bizzat Mustafa Kemal Paşa tarafından vurgu

KEMALİZM YOL AYRIMINDA

Zeki Sarıhan tarafından yazıldı.

Salı, 31 Ocak 2017 07:29 -

yapılmış ve 1921 Anayasasında Kürt haklarına karşı ilkesel bir duruş sergilenmişti. Bu politikalar bölünme korkusu yaratmadığı gibi, birliğin gereği olarak görüyordu.

YOL AYRIMI

Kemalizm günümüzde bir yol ayrımındadır. Ya Kürt talepleri karşısında hükümet politikalarını savunacak, ya da günümüz Türkiye ve dünya şartlarında kendisini yenileyerek demokrasi cephesi içinde yer alacaktır. Değilse Kemalizm, gerici bir karakter kazanarak Türkiye'nin demokratikleşmesinin önüne konulmuş yığınağın bir parçası olacaktır. Bir kısmı CHP'den ayrılmış veya yönetim dışında kalmış unsurlarla bazı köşe yazarlarının CHP hakkında kopardıkları fırtınanın asıl nedeni budur. Kullandıkları suçlayıcı dilin aydınların bir kısmını etkilediği de görülüyor.

Öyle anlaşılıyor ki AKP, hem tek adamlı ve tek partili 1930'lu yılların yönetim biçimi hem de o dönemin Kürt politikasını devralmak istediğini anlatarak Kemalistleri Tayyip Erdoğan'ın planlarına razı etmek istiyor. Tek Partili dönemle Erdoğan'ın Cumhurbaşkanlığı sistemi arasında tek benzerlik, bu ikisi olacaktır. Hem sınıfsal özellikleri, hem de tasarladıkları medeniyet projeleri taban tabana zıttır. Kemalistler bunun farkındadır ve bu nedenle Kenan Evren'le aralarına kurdukları mesafeyi Erdoğan'la aralarına da koymaktadırlar.

Fakat bu durum, önümüzde aşılmaz bir duvar gibi dikilen bir sorunu ortadan kaldırmıyor.

Atatürkçülerin, şiddeti dışlayarak Kürt sorununu çözme konusunda bir programları yok mudur?

Varsa bu program nedir?

Atatürkçülük bir yol ayrımındadır. Atatürkçüler, ya Kürt sorunu da içinde olmak üzere demokratik bir program ilan edecektir, ya da geleceğin demokratik Türkiye'sinde yaşama şansını iyice yitirecektir. (29 Ocak 2017)